

[Flygaard]

blive mindre og underskuddet i statskassen kan blive reduceret.

Den af regeringen førte økonomiske politik har ikke løst problemerne omkring betalingsbalancen, arbejdsløsheden og underskuddet i statskassen. Gælden til udlandet vokser med raske skridt, og snart skal vi betale mere end 10 mia kr. alene i renter om året til udlandet. På samme måde forholder det sig med statskassen. I finanslovsforslaget for 1980 opererer man med et underskud på statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget på 10 mia kr. – ja, nu anslås det til en 14–15 mia kr. – samt et bruttokasseunderskud tæt på de 40 mia kr. Dette binder regeringen i uhyggelig grad i den økonomiske politik. Statens udgifter til renter nærmer sig 10 mia kr. Statens udgift til arbejdsløshedsunderstøttelse er mere end de 10 mia kr. Hvad vil der ikke ske, hvis gælden til udlandet fortsat vokser, og hvis statsgælden fortsat vokser?

Staten har det over for befolkningen som Danmark over for udlandet. I begge tilfælde er det rivravruskende galt. Regeringens finanspolitik er brudt sammen. Vi har fået den ene skatteforhøjelse efter den anden; lige lidt har det hjulpet. De forenede forligspartier – med og uden »g« – har føjet spot til skade, og vi har fået måneskinsarbejde og naturaløkonomi, så det basker. Det er især den indirekte beskatning, der har måttet holde for, og også her synes man at have overskredet bristepunktet for, hvad en sådan beskatning kan bære. Men også indkomstbeskatningen er blevet strammet gennem en ændring af reglerne for personfradrag med en stærkere progression til følge.

Regeringen har ikke fået klaret spørgsmålet om sambeskatningen og afviste et forslag fra retsforbundet derom, uagtet venstre selv havde fremsat et tilsvarende forslag tidligere. Regeringen har ikke klaret spørgsmålet om personbeskatning kontra selskabsbeskatning. Regeringen har ikke fået klaret spørgsmålet om begrænsning af fradragsmulighederne og spørgsmålet om fradrag i indkomsten kontra fradrag i skatten. Regeringen har ikke fået klaret spørgsmålet om en effektiv beskatning af renteindkomsterne.

Det er retsforbundets opfattelse, at der skal gennemføres en udgiftsreform allerede af den grund, at vi har behov for at få understreget, at staten ikke er nogen malkeko. De skiftende regeringspartiers eftergivenhed

over for pressionsgrupperne og den manglende afklaring af, hvad offentlige midler bør bruges til, har medført et alt for stort offentligt forbrug. Der må sondres mellem egentlige fællesopgaver og opgaver, som borgerne selv kan og bør løse.

Retsforbundet afviser derfor vilkårligt virkende, men forholdsmæssigt lige store nedskæringer. Retsforbundet foreslår, at støtte til alle særinteresser fjernes. De erhvervsøkonomiske tilskud er konkurrenceforvridende og bevirker, at befolkningen belastes af endnu højere skatteprocenter med deraf følgende lønkrav. Sociale ydelser bør i højere grad gives, hvor der er egentlige sociale behov, f. eks. til særfor sorgen og pensionister. Det bør være folks reelle indkomst, der danner grundlag for tildeling af de sociale ydelser.

Hvad angår besparelser på finansloven i øvrigt vil retsforbundet gerne anlægge et cost-benefit-synspunkt, hvilket vil sige, at retsforbundet i hvert enkelt tilfælde nøje vil overveje, om den pågældende offentlige udgift har overlevet sig selv, og om man får noget reelt for afholdelsen af udgiften. Det er retsforbundets opfattelse, at planlagte offentlige investeringer, der alligevel skal gennemføres, fremrykkes ud fra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt, men også ud fra et synspunkt om at stå bedre rustet til at møde opgaverne i morgendagens Danmark. Retsforbundet vender sig imod et skævt Danmark og vil bekæmpe, at uddannelsesmulighederne ensidigt placeres i hovedstadsområdet.

Et eksempel på regeringens manglende evne til at føre en socialt forsvarlig politik har vi fået belyst ved regeringens undladelse af at fremsætte et værdistigningsafgiftsforslag. Retsforbundet havde håbet, at et sådant var kommet, men da så ikke skulle være, fremsatte retsforbundet selv et forslag om en værdistigningsafgift på jord. Forslaget var vel ikke særlig vidtgående, især ikke i starten, men med tiden ville en voksende del af den samlede jordværdi blive inddraget til det offentlige, således at det efterhånden ville blive nemmere for den unge og kapitalfattige at erhverve sig et jordstykke, det være sig til erhvervs mæssig brug, til beboelse eller til rekreativ brug. Man ville opnå en lettelse i omsætning, og man ville opnå en lettelse i generationsskift.

Fra mange sider har der gennem tiden været givet principiel tilslutning til retsforbun-